

I

PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA

Pipi se nastěhuje do vily Vilekuly

Na okraji malého, docela malého města byla stará, zpustlá zahrada. V té zahradě stál starý domek a v tom domku bydlela Pipi Dlouhá punčocha. Bylo jí devět let a bydlela úplně sama. Neměla maminku ani tatínka, ale to byla vlastně výhoda, protože ji nikdo neposílal do postele zrovna uprostřed největší legrace, a nikdo ji nenutil jíst ovesnou kaši, když měla chuť na bonbóny.

Kdysi byla Pipi u tatínka, kterého měla strašně ráda. Měla samozřejmě i maminku, ale na tu se už ani nepamatovala. Maminka totiž zemřela, když Pipi byla ještě úplně malá, ležela v kolébce a křičela, až to nebylo k vydržení. Když trochu vyrostla, myslela, že je maminka v nebi a malou skulinkou se na ni dívá, a tak jí někdy zamávala a řekla:

„Jen se neboj! Já se o sebe postarám!“

Na tatínka se Pipi pamatovala. Byl lodním kapitánem, plavil se po všech světových mořích a Pipi jezdívala s ním. Jednoho dne ho bouře

smetla přes palubu. Zmizel v moři a už ho nikdo neviděl. Pipi si ale byla jistá, že se jí jednou vrátí. Nevěřila, že se utopil. Věřila, že se zachránil na nějakém černošském ostrově, kde se stal králem a nosí celý den na hlavě zlatou korunu.

„Maminka je anděl a tatínek je černošský král, takové rodiče hned tak někdo nemá,“ říkávala spokojeně Pipi. „Jednou si tatínek postaví loď a přijede si pro mě. Pak budu princeznou v černošském království. To bude nádherná, tralalalá!“

Ten starý domek se zahradou koupil tatínek před mnoha lety. Chtěl se tam s Pipi usídlit, až bude na plavby starý. Když ho bouře smetla do moře, vydala se Pipi do vily Vilekuly sama, že si tam na něho počká. Ten domek se totiž jmenoval vila Vilekula. Byl zařízený, jen se nastěhovat. A tak se Pipi jednoho dne rozloučila s námořníky z tatínkovy lodi. Měli ji moc rádi a ona je taky.

„Sbohem, hoši,“ řekla Pipi a jednoho po druhém políbila na čelo. „O mě nemusíte mít strach! Já se o sebe postarám.“

Vzala si s sebou opičku, které říkala Pan Nilson – tu jí dal tatínek – a veliký kufr plný zlatých peněz. Námořníci stáli na lodi u zábradlí a dívali se za ní, dokud jim nezmizela z dohledu. Pipi si vykračovala s Panem Nilsonem na rameni a s kufrem v ruce a ani se neohlédla.

„Zvláštní dítě,“ řekl jeden z námořníků, když Pipi zmizela v dálce, a utřel si slzu.

Měl pravdu. Pipi byla zvláštní dítě. Nejzvláštnější na ní bylo, že měla takovou sílu. Měla tak obrovskou sílu, že na celém světě nebyl policista, který by měl větší sílu než ona. Když se jí zachtělo, uzvedla i koně. A taky že se jí někdy zachtělo. Měla vlastního koně, kterého si koupila za jeden z těch zlatých peněz právě v ten den, kdy se nastěhovala do vily Vilekuly. Vždycky toužila mít vlastního koně. Ustájila ho na verandě. Když tam chtěla odpoledne svačit, jednoduše koně popadla a odnesla ho na zahradu.

Vedle vily Vilekuly byla ještě jedna zahrada s vilou. Bydlel tam jiný tatínek s maminkou a se dvěma moc milými dětmi, chlapečkem a holčičkou.

Chlapeček se jmenoval Tomy a holčička Anika. Obě děti byly velmi hodné, moc dobře vychované a poslušné. Tomy si nikdy nekousal nehty a vždycky udělal, co řekla maminka. Anika nezlobila, ani když zrovna něco nesměla, nosila pěkně nažehlené bavlněné šatečky a jakživa se neumazala. Tomy a Anika si v zahradě hrávali spolu, ale často by si raději hráli také s jinými dětmi. Když ještě Pipi cestovala s tatínkem po moři, postávali někdy Tomy a Anika u plotu a říkali:

„To je hloupé, že v sousedním domě nikdo nebydlí. Kdyby se tam tak nastěhoval někdo s dětmi!“

Když Pipi jednoho krásného letního večera poprvé překročila práh vily Vilekuly, Tomy a Anika zrovna nebyli doma. Odjeli na týden k babičce. Neměli ani tušení, že se do sousední vily někdo nastěhoval, a když první den po návratu stáli u vrátek a dívali se na ulici, pořád ještě nevěděli, že jenom kousek od nich je dítě, s nímž by si mohli hrát. A tak stáli u plotu, nevěděli, co by měli dělat, a přemýšleli, jestli se dnes konečně něco stane nebo jestli budou mít dlouhou chvíli, protože se nic nestane. Vtom se u vily Vilekuly otevřela vrátka a na ulici vyšlo děvčátko. Tak zvláštní děvče Tomy a Anika ještě nikdy neviděli. Byla to Pipi Dlouhá punčocha, která se právě vypravila na ranní procházku. Vypadala takhle:

Vlasy měla zrzavé jako liška a dva pevně spletené copy jí trčely rovnou do stran. Nos měla jako malilinký brambůrek a celý puntíkatý od pih. V širokých ústech se jí bělaly zdravé zuby. Na sobě měla velice zvláštní šaty. Ušila si je totiž sama. Chtěla modré, ale modrá látka jí nestačila, a tak si na několika místech pomohla kousky červené. Na dlouhých, tenkých nohou nosila dlouhé punčochy, a to jednu hnědou a druhou černou, a černé boty, které jí byly tak velké, že by je obula nadvakrát. Tatínek jí je koupil v Jižní Americe a vybral schválně větší, že do nich časem doroste, a Pipi žádné jiné nechtěla nosit.

Nejvíc ze všeho Tomyho a Aniku překvapila opička, která tomu cizímu děvčátku seděla na rameni. Byl to malý kočkodan v modrých kalhotách, žluté vestičce a bílém slaměném kloboučku.